

Τραπεζα Φορολογικής Ενημέρωσης από την Epsilon Net

Απόφαση 539/2017 (B1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 539/2017

Θέμα:

Ελλείπει ρητής συμφωνίας περί του αντιθέτου, ο χρόνος μετάβασης από το σπίτι του εναγόμενου προς την έδρα της επιχείρησης και ο αντίστοιχος χρόνος επιστροφής προς το σπίτι του, μετά το πέρας της τελευταίας υποχρέωσης της συγκεκριμένης ημέρας δεν συνιστά χρόνο εργασίας, αλλά χρόνο που διατίθεται προκειμένου να καταστεί εφικτή η εκπλήρωση της συμβάσεως εργασίας.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

B1 Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους δικαστές Ευφημία Λαμπροπούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Χριστόφορο Κοσμίδη, Στυλιανή Γιαννούκου, Χαράλαμπο Μαχαίρα και Σοφία Καρυστηναίου, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο κατάστημά του, την 20η Δεκεμβρίου 2016, με την παρουσία και της γραμματέως Ελένης Τσιουρή, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

Του αναιρεσίοντος: Κ. Α. του Α., κατοίκου ..., που παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου Παναγιώτη Αλεξάκου, ο οποίος δεν κατέθεσε προτάσεις.

Της αναιρεσιβλήτου: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία "... ΑΕ", όπως εκπροσωπείται νόμιμα, που εδρεύει στην ... και παραστάθηκε δια των πληρεξουσίων δικηγόρων Κωνσταντίνου Πηνιώτη και Θεοδώρου Σαρασιώτη, οι οποίοι κατέθεσαν προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 21-12-2012 αγωγή του ήδη αναιρεσίοντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών.

Εκδόθηκε η 33/2014 οριστική απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και κατόπιν ασκήσεως εφέσεως η 891/2016 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

Την ανάρτηση της τελευταίας ζητεί ο αναιρεσείων με την από 24-5-2016 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε με τη σειρά της από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Εισηγητής ορίσθηκε ο Αρεοπαγίτης Χριστόφορος Κοσμίδης.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσίοντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης, οι πληρεξούσιοι της αναιρεσιβλήτου την απόρριψή της, καθέναν δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Με τον πρώτο και τον τρίτο από τους λόγους της αιτήσεως αποδίδονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι αναιρετικές πλημμέλειες του άρθρου 559 αρ.1 ή άλλως 19 ΚΠολΔ, συνιστάμενες στο ότι το δικαστήριο της ουσίας εφάρμοσε εσφαλμένα τις διατάξεις που προσδιορίζουν τα χρονικά όρια της ημερήσιας εργασίας και τις συνέπειες της υπέρβασής τους, άλλως στο ότι διέλαβε ως προς το ζήτημα αυτό ελλειπίες ή αντιφατικές αιτιολογίες. Περισσότερο συγκεκριμένα, ο αναιρεσείων παραπονείται για το ότι το Μονομελές Εφετείο Αθηνών δεν συνυπολόγισε ως πραγματικό χρόνο εργασίας τα χρονικά διαστήματα, τα οποία αυτός κατανάλωνε για τη μετακίνησή του από τόπο σε τόπο προκειμένου μέσα στην ίδια ημέρα να εκτελέσει τις συμβατικές του υποχρεώσεις, όπως θα εκτεθεί στη συνέχεια της παρούσας. Επί του ζητήματος αυτού, το δικαστήριο της ουσίας δέχθηκε τα εξής σημαντικά: Ότι κατά μήνα Ιούνιο 2006, ο ενάγων και ήδη αναιρεσείων είχε προσληφθεί από την εναγομένη και ήδη αναιρεσιβλήτη εταιρία συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, με σύμβαση παροχής εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, ως υπάλληλος γραφείου. Ότι κατά τη σύμβαση, η εργασία την οποία ο ενάγων εκαλείτο να προσφέρει συνίστατο στην επίσκεψη των επιχειρήσεων παροχής υπηρεσιών υγειονομικού ενδιαφέροντος που υποδείκνυε σ' αυτόν η εναγομένη, προκειμένου να διαπιστώνει εάν οι αντίστοιχοι επιχειρηματίες παρείχαν προς τους πελάτες τους [πέραν των άλλων υπηρεσιών και] ακρόαση έργων μουσικής, χωρίς να έχουν καταβάλει προς την εναγομένη το ανάλογο προς το είδος ή το μέγεθος του καταστήματος χρηματικό τέλος για την αναμετάδοσή της. Ότι για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής είχε συμφωνηθεί ότι ο ενάγων θα απασχολείται πέντε ημέρες την εβδομάδα επί οκτώ ώρες ημερησίως και συγκεκριμένα από 08:30 μέχρι 16:30. Ότι οι επισκέψεις έπρεπε να διενεργούνται σε ημέρα καθημερινή και να μην υπερβαίνουν σε διάρκεια τα 30 λεπτά της ώρας η καθεμιά. Ότι για τους ελέγχους αυτούς, ο ενάγων είχε την υποχρέωση να μεταβαίνει και εκτός Αττικής, σε τόπους τους οποίους υποδείκνυε η εναγομένη μέσα σε όλη την ελληνική επικράτεια. Ότι ο ίδιος είχε την ευχέρεια να καθορίζει τις επιχειρήσεις που επρόκειτο να επισκεφθεί σε εβδομαδιαία βάση, οργανώνοντας αυτός το πρόγραμμά του. Ότι ο ενάγων, μετά τις επισκέψεις, είχε την υποχρέωση να καταρτίζει πίνακες για τους ελέγχους που είχε διενεργήσει, να υποβάλλει εγκλήσεις για παραβίαση της

σχετικής νομοθεσίας και να καταθέτει ως μάρτυρας στην προανάκριση ή στο εκάστοτε αρμόδιο δικαστήριο. Ότι με βάση τα στοιχεία που παρείχε ο ενάγων, διαπιστωνόταν από την εναγομένη η τυχόν υπέρβαση του ημερήσιου ωραρίου εργασίας, καταρτιζόνταν από αυτήν αντίστοιχοι πίνακες και υπολογίζονταν οι οφειλόμενες πρόσθετες αποδοχές, οι οποίες καταβάλλονταν σε τακτά χρονικά διαστήματα στον ενάγοντα με την αιτιολογία "έκτακτες αποδοχές" ή "οικειοθελής παροχή (bonus)". Ότι κατά κανόνα ο ενάγων δεν χρειαζόταν να εργάζεται πέραν του νομίμου ωραρίου του, διότι ήταν δυνατό μέσα στο ωράριο αυτό να προγραμματίζει σωστά τις επισκέψεις στις ελεγχόμενες επιχειρήσεις και τον μεταξύ αυτών απαιτούμενο χρόνο μετακινήσεων. Ότι, παρομοίως, οι αναμονές του στα προανακριτικά γραφεία ή στα ποινικά ακροατήρια, που συνιστούν χρόνο εργασίας, δεν υπερέβαιναν το ωράριό του, δεδομένου και του χρόνου λειτουργίας των υπηρεσιών αυτών. Ότι, τέλος, ελλείπει ρητής συμφωνίας περί του αντιθέτου, ο χρόνος μετάβασης από το σπίτι του ενάγοντος προς την έδρα της εναγομένης ή προς την πρώτη επιχείρηση την οποία όφειλε να ελέγξει σε ημερήσια βάση ή προς την έδρα της πρώτης υπηρεσίας ενώπιον της οποίας έπρεπε να δώσει κατάθεση σε ημερήσια βάση και ο αντίστοιχος χρόνος επιστροφής προς το σπίτι του, μετά το πέρας της τελευταίας υποχρέωσης της συγκεκριμένης ημέρας δεν συνιστά χρόνο εργασίας, αλλά χρόνο που διατίθεται προκειμένου να καταστεί επιβλητή η εκπλήρωση της συμβάσεως εργασίας. Ότι η εναγομένη κατήγγειλε νομίμως τη σύμβαση εργασίας στο τέλος του μηνός Οκτωβρίου 2012 και ο ενάγων άσκησε την από 21-12-2012 αγωγή, με την οποία ζητεί πρόσθετες αμοιβές και χρηματική ικανοποίηση συνολικού ποσού 124.494 ευρώ. Σύμφωνα με τις παραδοχές αυτές, το εφετείο έκρινε ότι ο ενάγων γενικώς δεν εργαζόταν καθ' υπέρβαση του ημερησίου ωραρίου, όταν δε κατ' εξαίρεση συνέβαινε και αυτό, λάμβανε προσηκόντως την αναλογούσα αμοιβή. Γι' αυτό και απέρριψε κατ' ουσίαν την έφεση κατά της τότε εκκαλούμενης 33/2014 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που είχε κρίνει ομοίως και είχε απορρίψει στο σύνολό της την ένδικο αγωγή. Με αυτά που δέχθηκε και με την κρίση που ακολούθησε, το δικαστήριο της ουσίας ερμήνευσε και εφάρμοσε προσηκόντως τις διατάξεις που καθορίζουν τις επιπτώσεις σε περίπτωση υπέρβασης των χρονικών ορίων εργασίας και με πλήρη, χωρίς κενά ή αντιφάσεις αιτιολογία περιέγραψε και αξιοποίησε το αποδεικτικό του πόρισμα, σύμφωνα με το οποίο ο ενάγων στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν είχε δικαίωμα να λάβει πρόσθετη αμοιβή για υπερωρίες, εργασία σε ημέρα Σαββάτου ή Κυριακής και εργασία κατά τη νύκτα ή εκτός έδρας. Επομένως, οι εξεταζόμενοι λόγος της αιτήσεως, με τους οποίους υποστηρίζεται το αντίθετο, είναι αβάσιμοι.

2. Με το δεύτερο από τους λόγους της αιτήσεως αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αναιρετική πλημμέλεια του άρθρου 559 αρ.11 περ. γ' ΚΠολΔ, συνιστάμενη στο ότι το εφετείο δεν έλαβε υπ' όψη ομολογία της εναγομένης, συναγόμενη από τις προτάσεις της, ως προς το ότι αυτός εργαζόταν κάποιες φορές και πέραν του νομίμου, ημερησίου ωραρίου. Από τις παραδοχές, όμως, που έχουν ήδη εκτεθεί στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας προκύπτει ότι η ομολογία αυτή έχει ληφθεί υπ' όψη, πλην, όμως, κρίθηκε ότι στον ενάγοντα έχουν καταβληθεί όλες οι πρόσθετες αμοιβές, τις οποίες κατά καιρούς δικαιούταν για την εν λόγω πρόσθετη εργασία. Επομένως, ο εξεταζόμενος δεύτερος λόγος είναι αβάσιμος.

3. Με τον τέταρτο από τους λόγους της αιτήσεως αποδίδονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι αναιρετικές πλημμέλειες του άρθρου 559 αρ.8 και 19 ΚΠολΔ, συνιστάμενες στο ότι το εφετείο αφ' ενός δεν έλαβε υπ' όψη τον ισχυρισμό της εναγομένης ότι αυτός σε κάποιες περιπτώσεις είχε απασχοληθεί και πέραν του νομίμου ωραρίου, αφ' ετέρου δε αντιφατικά δέχθηκε ότι δεν εργαζόταν υπερωριακά και ότι σε κάθε περίπτωση είχε λάβει πρόσθετη αμοιβή για την τυχόν πρόσθετη εργασία του. Ο εξεταζόμενος λόγος είναι απαράδεκτος, διότι με την κατ' επίφαση προβολή άλλων παραβάσεων πλήττει στην πραγματικότητα τις αναιρετικώς ανέλεγκτες ουσιαστικές παραδοχές του εφετείου, όπως αυτές εκτενώς έχουν αναφερθεί στην πρώτη σκέψη της παρούσας (ΚΠολΔ 561 παρ.1).

4. Σύμφωνα με τις σκέψεις αυτές και αφού δεν υπάρχει άλλος λόγος αναιρέσεως, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση και να καταδικασθεί ο αναιρεσείων στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσιβλήτου, που κατέθεσε προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημα αυτής (ΚΠολΔ 176, 183 και 191 παρ.2).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 24-5-2016 αίτηση περί αναιρέσεως της 891/2016 αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στην πληρωμή χιλίων οκτακοσίων (1.800) ευρώ, για τα δικαστικά έξοδα της αναιρεσιβλήτου.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, την 7η Μαρτίου 2017.

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, την 4η Απριλίου 2017.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Το περιεχόμενο αυτό προστατεύεται από τον νόμο περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

Εκτύπωση από την Τραπεζα Φορολογικής Ενημέρωσης από την Epsilon Net.

Συνδρομητής: